

En stille bøn til dagsordensættende medier

Jørn Rasmussen fra Fair Spildevand mener at lovgivningen på miljøområdet styres af embedsmænd med skjulte dagsordener og uden hjemmel i loven.

12. jan. 2026 kl. 08:01

Jørn Rasmussen, medlem af Fair Spildevand

Jørn Rasmussen er medlem af foreningen Fair Spildevand. Privatfoto

<https://www.maskinbladet.dk/artikel/90500-debat-en-stille-bon-til-dagsordensattende-medier>

- Jørn Rasmussen mener, at miljølovgivningen styres af embedsmænd med skjulte dagsordener og uden lovhjemmel, hvilket har ført til faglig inkompetence og fejlfortolkning af retsgrundlaget.
- Han påpeger, at bekendtgørelser udarbejdes uden ministeriel involvering og parlamentarisk kontrol, hvilket underminerer Grundlovens krav om lovbehandling i Folketinget.
- Jørn Rasmussen kritiserer, at Miljøministeriet og Miljøstyrelsen både udsteder, fortolker, kontrollerer og sanktionerer regler.
- Han fremhæver, at spildevandsområdet reguleres 100 procent via bekendtgørelser og ikke lever op til miljøbeskyttelseslovens intentioner om at begrænse spild af ressourcer gennem kredsløbsorienterede løsninger.
- Jørn Rasmussen opfordrer de dagsordensættende medier til at tage ansvar for at afsløre lovløsheden og sikre, at trepartsaftalen ikke skaber yderligere skade.

Hvordan er landbrug, skovbrug og fiskeri endt i en situation, hvor de helt er underlagt faglig inkompetence og et manipuleret hjemmelsgrundlag?

Bogen, "Når embedsmænd lovgiver" af Jørgen Grønnegård Christensen m.fl. (2020), giver et væsentligt bidrag til forståelsen. Her beskrives det, hvordan miljøområdet i høj grad reguleres gennem rammelove. Allerede i 1973 fik vi den første af slagsen: miljøbeskyttelsesloven. Området var så teknisk komplekst, at et flertal af politikerne med sindsro overlod den konkrete udmøntning til eksperter - embedsmænd med baggrund som biologer, ingeniører m.v.

De mange teknisk tunge, men politisk ukontroversielle bekendtgørelser udarbejdes ofte i Miljøstyrelsen med udgangspunkt i interne vejledninger og uden egentlig ministeriel involvering. Departementet har ganske vist det formelle ansvar, men i praksis sendes bekendtgørelser blot i høring hos interesseorganisationer, hvilket skulle kompensere for den manglende parlamentariske kontrol.

Dermed har udviklingen bevæget sig væk fra almindelig lovgivning, der ifølge Grundlovens § 41 skal behandles tre gange i Folketinget.

Delegationskæden og dens sammenbrud

Bogen beskriver fænomenet som en delegationskæde, der nu er grundlaget for vesteuropæiske demokratier, hvor parlamentarisme kombineres med ministerstyre. Delegationskæden fungerer kun, hvis hvert led respekterer de politiske og retlige forudsætninger for den bemyndigelse, det har fået. Kæden er, som forfatterne skriver, "ikke stærkere end det svageste led".

Netop her svigter Miljøministeriet, Miljøstyrelsen og nu også det nye Ministerium for Grøn Trepert. En syg kultur har gennem årtier fået lov at slå rødder i denne del af centraladministrationen.

Bekendtgørelser for kvælstofreguleringer - som er det mest konfliktfyldte - hviler i Danmark stadigvæk på NPO-redegørelsen fra 1986.

Uden skrupler bliver politikerne fejlagtigt oplyst om, at det er Vandrammedirektivet, der er hjemmelsgrundlag for vedtagne bekendtgørelser om miljøforhold i det åbne land og nu udrulningen af trepartsaftalen.

Imidlertid har dette direktiv intet at udsætte på kvælstof og slet ikke i totale mængder. Derimod er farlige stoffer omtalt 16 gange.

Men i direktivets artikel 10 omtales nitrat (uorganisk kvælstof), hvor der henvises til nitratdirektivet, hvis formål er at nedbringe vandforurening forårsaget eller fremkaldt af nitrater, der stammer fra landbruget.

I samme nitratdirektiv er der også angivet nogle kodekser for godt landmandskab for at undgå unødigt kvælstofudledning: Regler for opbevaring, udbringning af gødning og gødningsregnskaber, efterafgrøder, plantedække og afgrødevalg, hensyntagen til kunstvanding, jordtype etc. Alt sammen skal efter direktivets intentioner betragtes som vejledende. Men her er det, at det går grueligt galt i Danmark for centraladministrationen og inkompetente eller politikere med en skjult dagsorden.

Magtens tredeling er ophørt

Fordi alle disse vejledninger er omsat til bemyndigende bekendtgørelser.

Landbrugsstyrelsen og Miljøstyrelsen udsteder reglerne, fortolker dem, kontrollerer dem — og sanktionerer. Myndigheder er både lovgiver, kontrollant og "dommer"

I øjeblikket har Jeppe Bruus overtaget og intensiveret driftlederrollen fra Magnus Heunicke og Jacob Jensen til samtlige danske landbrug over 10 ha.

Spildevand og miljøbeskyttelsesloven

Hele spildevandsområdet reguleres 100 pct. via bekendtgørelser og lever slet ikke op til intentionerne i miljøbeskyttelsesloven, der både i formålsparagraffen og lovbemærkninger har meget fokus på næringsstoffers kredsløb.

Det hedder bl.a. i lovens § 3. "Ved bedømmelsen af omfanget og arten af foranstaltninger til forebyggelse og imødegåelse af forurening skal der lægges vægt på hele det kredsløb, som stoffer og materialer gennemløber, med henblik på at begrænse spild af ressourcer mest muligt".

Lidt forsimplet kan det udlægges som at vi ikke har spildevand, "men vand med ressourcer". Det sender signaler om decentrale grønne lavteknologiske løsninger, hvor næringsstofferne udnyttes direkte til plantevækst i stedet for at samle det centralt og bruge energi og kemi for at fjerne næringsstoffer.

Gældende spildevandsplaner for det åbne land hviler på teoretisk beregnede rensklasser fra 1997. Men vandrammedirektivet bygger ikke på teori, men kræver konkrete målinger. Direktivet blev implementeret i dansk lovgivning den 22. december 2003.

Pålagt byrder i 20-30 år uden hjemmel

Nitrat- og vandrammedirektivet udelukker ikke direkte modelberegninger og teoretiske typetal. De kan supplere, men ikke overtrumfe reelle målinger, og næringsstoffer skal måles i koncentrationer og ikke i totale mængder. Derfor kan vi konkludere at, at befolkningen i det åbne land har været pålagt byrder i 20-30 år pga. fejlfortolkning af retsgrundlaget.

Som beskrevet overlader ansvarsløse politikere lovgivningen via udarbejdelse af bekendtgørelser til skruppelløse embedsmænd uden demokratisk legitimitet.

Derfor skal vi tage et opgør med den syge eller mere dækkende pilrådne kultur i centraladministrationen, der har fået alt for megen magt over levevilkårene i det åbne land og samtidig vildleder politikerne om fortolkningen af gældende love og direktiver.

Fra folketingspolitikerne, domstole, [ombudsmanden](#) og diverse klageinstanser skal vi næppe forvente et opgør, da de er meget systembevarende.

Derfor hviler hele ansvaret på de toneangivende medier, hvor længe lovløsheden skal råde og om trepartsaftalen bliver opløst inden den får lavet for meget ravage. Og hvis ikke - ja, så må vi håbe, at Holger Danske rører på sig.

Bertel Haarder - der er bedre til ord end handling - vil jeg slutte med at citere, hvad han skrev for over 30 år siden. "Frie medier er ikke kun en plage for alle slags magthavere - inkl. ministre. Det er ganske enkelt rensemidlet som sætter vores samfund i stand til at kurere de dårligdomme, som i et lukket samfund altid sætter sig fast og breder sig".

Derfor må al mediestøtte fjernes fra finansloven. Og oprettelse af en forfatningsdomstol for at genskabe respekten for vores Grundlov må ej heller forglemmes.